

Zacharjáš 9,9-12: Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. „Vymýtím vozy z Efrajima a z Jeruzaléma koně; válečný luk bude vymýcen.“ Vyhlásí pronárodům pokoj; jeho vláda bude od moře k moři, od Řeky až do dálav země. „Pro krev smlouvy s tebou propustím tvé vězně z cisterny, v níž není vody. Navraťte se do pevnosti, věžňové, jimž naděje vzchází. Dnes to oznamuji znovu: Všechno ti nahradím dvojnásobně.

List Římanům 7,15-25: Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávidím. Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. Víím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. Objevuji tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! – A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.

Matouš 11,25-30: V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrymi a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Pojdte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

O moudrosti a rozumnosti

Kdo je moudrý a rozumný? Co nám navrhuje a doporučuje svět: uč se hodně ve škole, poznávej, cestuj, měj dobré zaměstnání s dobrým platem a měj své záliby. Věnuj se své rodině, dětem – to je rozumné (chytřé) i moudré. Proč to všechno úsilí, co tím získáváme? Mnohou radost, když děti dělají pokroky. Potěšení, když se nám podaří něco krásného navštívit, objevit a poznat. Dělá nám dobře, když si dokážeme vyšetřit čas na odpočinek, nebo se nemusíme rozmýšlet nad útratou každé bankovky. Toužíme po vztahu lásky, po přátelství; někdy se to splní. A hlavně to zdraví.

Jak do toho zakomponovat Ježíšův výrok, který naše moudré a rozumné uvažování a jednání podrobuje spolu s Otcem, Pánem nebes i země, nekompromisní kritice? Že by to, co se nám zdá moudré a chytré a co je v náznaku zmíněno v prvním odstavci, bylo šalbou a klamem? Jak to máme vyřešit, když máme být maličcí?

Malé děti opravdu přijímají vyprávění o Bohu, o Ježíši jako pravdu, nezpochybnitelný fakt. Budme takoví i v dospělém věku. Máme tu novou příležitost poznávat „tyto věci“ - moudrost, rozumnost (chytrost), jak je zvěstuje Pán Ježíš v našem biblickém úryvku. Zvěstuje existenci Božího království, které se na zemi začíná a v Bohu má své naplnění. Ježíš je v něm svým Otcem, který je i naším věčným Otcem v nebesích, ustanoven Králem. Není tedy jen tento svět, ale je v něm někde také Boží království, které ovšem nekončí ani naší smrtí ani případným koncem světa. Těžko představitelné, spíše nepředstavitelné. Dokážeme tomu věřit jako faktu, skutečnosti?

Když Bůh někoho poznává, pak jej vyvoluje k nějakému úkolu, činnosti. Když Ježíš říká, že poznává Otce, znamená to, že ho naprosto poslouchá. Byl vyvolen k tomu, aby dokonale zjevoval Boha Otce nám lidem na zemi. Ježíš jako Syn je Božím zjevením, je spásným (spasitelským, záchranným) Božím zásahem do dějin lidí a celého světa. Ve Starém zákoně se zjevuje samotný Bůh moudrým a mluví s nimi (s praotci, moudrými králi, pravými proroky). V Novém Zákoně se Bůh zjevuje ve svém Synu a zjevuje se maličkým, kteří se vyznačují důvěrou, poslušností a láskou. Od té chvíle se Bůh zjevuje všem, kteří v Ježíše jako Zjevitele Boha a svého Spasitele důvěřují, poslouchají a milují ho. Stejně jako malé děti milují své rodiče, a proto jim důvěřují a poslouchají je.

Zákoníci byli duchovními vůdci židovského národa v době Ježíšova pozemského života. Svůj souhrn nauk a praktických příkazů nazývali jhem. To musí každý jejich učedník na sebe vzít, aby tak plnil a splnil Zákon. Bylo těžké dostát všemu tomu učení a příkazům, a proto Ježíš říká, že takové jho tlačí a tíží. Mnozí zákoníci byli pyšní na své učení a jejich srdce pak ztvrdla. Mohli tak například tvrdit, že Ježíšova uzdravení v sobotu (ve sváteční den) jsou porušením Zákona. Soucit s trpícím a nemocným člověkem je opustil. Zato Ježíš volá nás všechny, kdo pocítujeme, že jsme si na sebe naložili těžké jho (či někdo jiný nám ho naložil), aby nám poskytl odpočinek i trvalou úlevu. Učme se od něho a bude nám lehce. Z našeho pohledu nesl přetěžký kříž (jho), ale přesto zvěstuje: „mé jho netlačí a břemeno netíží“. Ježíš nám nabízí a dává dokonalou Boží milost, v níž je odpočinutí našich duší. To odpočinutí neznamená mrtvý klid, nýbrž službu a povinnost nést jho v poslušné důvěře a lásce. Ve službě Ježíši Kristu je radost a pokoj, obcenství s Bohem. To je Boží moudrost, která stojí nad moudrostí lidského rozumu a někdy i proti ní.